

[Rytter.]

I denne Forbindelse kan jeg maaske nævne, at der er en Regel, som ikke tiltaler mig, og det er den, at man skal kunne testere allerede, naar man er fyldt 16 Aar. Lad os tage det Tilfælde, at en velhavende Person dør, og nogle unge Mennesker er Arvinger. Deres Fader, som ikke har arvet, er stadig væk Væрге for dem, og han mener maaske, at Børnene kan have Gayn af at faa en Reprimande eller en Gang imellem en Lussing, fordi de ikke opfører sig godt; men saa risikerer man for Fremtiden, at vedkommende unge Mennesker siger til Faderen: pas nu paa, for ellers gør vi dig arveløs! Jeg forstaar ikke, man har sat Grænsen ned fra 18 til 16 Aar. I Sverige er man gaaet den modsatte Vej; saa vidt jeg husker, skal man nu i Sverige være 21 Aar, medens man tidligere havde 18 Aars Grænsen. Her er der altsaa ogsaa et Omraade, hvor man er gaaet bort fra de fællesnordiske Retsregler. Jeg haaber, vi faar fælles Arveret i Danmark, Norge og Sverige, og da jeg nærer det Haab, synes jeg, det er uheldigt at indføre Regler, som vil udelukke Fællesskab, for har man først engang faaet en saadan Regel indført, vil det blive vanskeligt at komme bort fra den. Hvis en Person er født i Norge, derfra kommer til Danmark, hvor han opretter Testamente, og derefter rejser til Sverige, hvor han dør, hvilke Regler skal saa gælde? Vi har nok international Privatret, men det staaer ikke helt klart for alle Mennesker.

Med Hensyn til Landbrugsejendomme forekommer det mig uheldigt at indføre nye Regler. Nu har vi i saa og saa lang Tid haft de nugældende Regler, og de har virket godt, hvorfor skal man saa gaa bort fra dem? Naar Kommissionen mener, at det gælder om at indrette de arveretlige Regler saaledes, at Udstykning og Gældsstiftelse forhindres, forekommer det mig, at Kommissionen gaar noget uden for sit Omraade. At forhindre Udstykning og Gældsstiftelse er ikke noget, der hører hjemme i Arvelovgivning, og i alt Fald vil det ikke have stor Virkning, for her kan der kun blive Tale om ca. 3 pCt., og det vil ikke spille nogen Rolle. Jeg synes derfor, vi skal bibeholde de nugældende Regler; noget andet er, om det ikke vil være praktisk at indarbejde de nugældende Regler i Lovforslaget, saa at Arveloven bliver en virkelig Kodifikation af alle de arveretlige Regler og man ikke holder et helt stort Omraade udenfor.

Maa jeg endelig til Slut berøre Spørgsmaalet om Adoption. Tidligere var Forholdet det, at naar man adopterede et Barn, havde vedkommende Barn Arveret efter

Adoptanten, men døde Adoptivbarnet, havde dets Børn ikke Arveret. Naar Folk adopterede et Barn, og Barnet døde, gik disse Folk som Adoptivbarnets Børns Bedsteforældre ud fra, at Børnebørnene var deres Arvinger, men det viste sig, at det var de slet ikke. Den adopterede var Arving, men naar den adopterede døde, var vedkommende Børn ikke Arvinger. Heraf fulgte i enkelte Tilfælde store Ulykker. Man ændrede derfor Regelen, og i den saakaldte Adoptionslov slog man fast, at for Fremtiden skulde ikke blot den adopterede være Arving, men, hvis den adopterede døde, ogsaa dennes Børn. Dette gælder imidlertid kun ved Adoptioner, som finder Sted efter Adoptionslovens Vedtagelse. Det er tvivlsomt, hvordan det er efter Lovforslaget. Ved § 103 ophæver man to Paragraffer i Adoptionsloven, men ikke § 27, som siger, at den nævnte Bestemmelse kun gjaldt for fremtidige Adoptioner, men ikke for tidligere. Jeg forstaar alligevel Forholdet saaledes, at naar den nye Arvelov træder i Kraft, saa maa man paa det Omraade gennemføre den nye Lovs Synspunkter, saa at ikke blot Adoptivbørnene selv, men ogsaa deres Børn er Arvinger. Jeg synes, det maa blive Konsekvensen. Det har jo stor Betydning ogsaa med Hensyn til Arveafgiften, for arver de paagældende som Børn, er Afgiften kun ubetydelig, er de derimod testamentariske Arvinger, vil det blive en meget stor Afgift, der skal betales.

Jeg haaber, den højtærede Justitsminister vil kunne besvare dette Spørgsmaal bekræftende eller i alt Fald lade det undersøge, saa vi i hvert Fald kan faa en positiv Udtalelse derom, for det er givet, at der mangler en Bestemmelse om det Forhold.

Med disse Ord skal ogsaa jeg anbefale Lovforslaget til en velvillig Behandling i dette høje Ting. Jeg synes, at Lovforslaget er saaledes udarbejdet, at vi forholdsvis hurtigt maa kunne gøre det færdigt.

Malchau: Et Forslag til Revision af en Lov af den Art og med dette Omfang og af en saa vidtrækkende Betydning som en Arvelov er, maa nødvendigvis give Anledning til indgaaende Overvejelser, Undersøgelser og Drøftelser. Der er her Tale om Spørgsmaal, der berører eller kan komme til at berøre alle, idet enhver kan blive Arvelader eller Arving. Ogsaa samfundsmæssigt set har Sagen stor Interesse og Betydning. Det er allerede nævnt, at den nugældende Arveforordning er af 1845, altsaa over 100 Aar gammel, og at den maaske som Følge deraf godt kunde trænge til Revision,